

Tim Berginc

POKLJUKE NE DAMO

12. september 2021

Popoldanski obisk dveh jam na Pokljuki

Ta dan sva Garmin in jaz popoldne obiskala Mravlinčevo brezno, ki leži po gozdni poti malo naprej od Planine Klek. To jamo je že delno izmeril in registriral JKŽ leta 2020, vendar ni bila izmerjena do konca (ampak samo do prve ožine, ki je bila že širjena pred najinim prihodom). Po vhodnem približno 15 metrov globokem breznu se jama po približno treh metrih lahkega plezanja nadaljuje v horizontalni rov dolžine okoli deset metrov, ki se vmes zoži in je prehod dokaj tesen, na koncu pa se prevesi v okoli 11 metrov globoko brezno, ki se še nadaljuje v subvertikalno kamrico, ki ima dno prekrito s karbonatnim gruščem. Tu se je poznalo, da so že poskušali kopati, vendar še nekaj materiala zapira pot v nadaljevanje jame. Na vrhu tega notranjega brezna se horizontalen rov zaključuje z ožino, ki je preozka za nadaljevanje. Skupna dolžina jame je tako 74 metrov.

Po merjenju te jame sva obiskala še Dvorano pod Mravlinčevim breznom, ki še ni bila izmerjena in registrirana. Nahaja se na nasprotni strani ceste od Mravlinčevega brezna. Jama ima vhod velikosti 2 × 2 metra in globino okoli 15 metrov. Na dnu se jama razširi v prostorno dvorano, ki se nadaljuje v več smeri, vendar pa se vsi prehodi zaprejo ali pa so preozki za nadaljevanje. V jami sem prvič ugotovil, zakaj se ima na glavi čelado, saj sem hotel raziskati ožino brez

čelade in hitro ugotovil, da je apnenec kar trd, če ga zadaneš z glavo. V jami je bilo nekaj snega pod vhodnim breznom, pod katerim pa verjetno ni nadaljevanja. Jama ima še drugi vhod velikosti 5 × 10 metrov, ki pripelje v isto dvorano, vendar pa se počasi zasipa z materialom iz okolice in bo verjetno v naslednjih desetletjih zasut. Merjenje sva standardno končala v temi, vendar pa je bil avto blizu, tako da je bila pot nazaj hitra.

18. september 2021

Iskanje in merjenje jam na Poključkem grebenu

Že ob zgodnji jutranji uri sva z Garminom odšla proti jamam na Pokljuki. Parkirala sva ob cesti blizu rampe, kjer se običajno začne pot na plato pod Viševnikom. Sam sem bil prvič na tej poti, ki je na začetku kar strma, vendar sva kljub temu kmalu prišla na plato, kjer sva se mimo Romea odpravila proti nekaj označenim točkam, ki bi lahko bile jame. Kmalu sva našla prvi dve čurki, ki sva jih hitro izmerila. Po tem se je pojavila še malo večja čurka z večjo količino snega na dnu. Jama se je nadaljevala še malo pod nivojem snega, potem pa se je zaključila v ožini. Te tri jame sva poimenovala TT od 1 do 3. To se lahko razšifira kot Tomaž in Tim, lahko pa tudi kot Tulski Tokarjev. Po izmerjeni tretji jami sva šla pogledat še en vhod v jamo, ki je izgledal kar perspektiven, vendar pa sem med merjenjem našel že zavrtan fiks, tako sva kasneje opazila, da je to že registrirana jama Jama barvitih kombinezonov (KŠ

10906), izmerjena v letu 2013. V načrtu za prihodnje imava pregled te jame in ožine na koncu, ki bi lahko imela nadaljevanje. Standardni povratek proti avtu v mraku. Ta dan sva tako uspela izmeriti tri nove jame, do tistih, ki pa so bile cilj, pa nisva uspela priti. Naju še čakajo za v prihodnje.

3. oktober 2021

Jama ukajočega jelena in Jama še vedno ukajočega jelena

Z Garminom sva popoldne odšla na Pokljuko proti možni jami, opaženi na Lidar posnetku. Ob prihodu sva hitro našla jamo in začela meriti. Vhodno brezno z dvorano sem hitro pregledal in našel ozko nadaljevanje v zelo zanimiv subhorizontalen rov, ki je bil pokrit z zemljo, zaradi česar je bil spust še toliko bolj zanimiv. Rov izgleda kot nekakšno stopnišče, pokrito z zemljo. Na koncu pobočja se je zemlja začela mešati s kamni in po tem so bila tla kmalu prekrita samo še s kamni. Odkritje tega nadaljevanja je bilo zelo fascinantno, po tem pa sem na koncu našel preozko ožino. Kamen je vanjo padal okoli deset metrov, kar naju je navdajalo z upanjem na nadaljevanje, vendar nisva imela s seboj opreme za širjenje. Ob povratku naju je pričakal zvok (ruk) jelenov v okolici, ki je bil malo neprijeten.

Od tu sva odšla še do naslednje jame, do katere sva prispela v trdi temi, ruk jelenov pa naju je še kar spremljal in na trenutke se je zdelo, kot da je vedno

Levo: Podorna dvorana v jami Dvorana pod Mravlinčevim breznom. Desno: Od vetroloma podrti drevesa, ki prekrivajo vhod v Brezno vzhodno od lovske kočice na planini Brdo. Foto: Tomaž Krajnc

Levo: Bivak v Trubarju. Tudi z dvodelnem kombinezonom se lahko gre na večdnevne akcije v jama. Desno: Ledeno okrasje v Jami ukajočega jelena. Foto: Tomaž Krajnc

bližje. V jama sva se uspela hitro spustiti do vhodnega brezna, na začetku katerega je bilo potrebno zavrtati eno pritrdišče, vrv pa je ravno prišla do dna, ki pa žal ni imelo nadaljevanja. Dvorana, s katero se jama konča, je zelo ozka in dolga ter visoka. Na najnižjem delu je izgledalo, kot da ima prepih, ki piha skozi podor, vendar je bila ocena, da bi bilo potrebnega preveč kopanja za širitev, zaradi česar sva to opustila. Standarden povratek v temi. V bližini te jame sem tudi padel, ker mi je noga zdrsnila v manjšo luknjo, zaradi česar sem se ujel s kolenom. Bolečino od padca sem čutil še nekaj mesecev.

25. oktober 2021

Brezno vzhodno od lovske kočice na planini Brdo

Popoldne je bil cilj z Garminom obiskati jama z ledom, vendar sva med potjo prišla do brezna, ki sva ga začela opremljati. Začetno brezno se je po vhodu razcepilo na dve brezni. Najprej sem opremil brezno, bolj oddaljeno od vhoda, ki je vodilo v manjšo dvorano, ki pa se je združilo s prvim breznom. Dno dvorane je bilo subhorizontalno in zašodrano. Iz njega je vodil še manjši kamin, ki sem ga preveril z zgornje strani in ugotovil, da nima odprtega nadaljevanja in se konča s podorom. Jama ima tako dve vzporedni brezni, ki se zaključita v isti dvorani. Po obisku jame je bilo že preveč temno za obisk naslednje jame. Ob povratku proti avtu naju je spremljalo zavijanje volkov, bilo je nepozabno.

14. november 2021

Obisk jame z ledom in snegom

Ta dan sva z Garminom odšla pred zimo in snegom obiskat brezence, ki je bilo pri

prejšnjem obisku Garmina še popolnoma zasuto s snegom.

Zjutraj je bil na Pokljuki še dež, zato je bil predviden obisk popoldne. Že ob prihodu na parkirišče za Blejsko kočico je bilo vidno, da je slabo vreme, saj je bilo skoraj prazno. Na poti do Blejske kočice, kjer po navadi mrgoli ljudi, nisva srečala nikogar. Ob koči mi je uspelo najti tudi en Geocache, zaradi katerega je Garmin dobil nekaj minut pavze kljub temu, da sem prišel do kočice malo pred njim.

Potem sva nadaljevala do bližnje Svižčeve jame (KŠ 13173), kjer sva naredila še sliko vhoda ter pregledala okolico, ali je zraven še kakšna jama. Delanje B zapisnikov že registriranih jam je pomembno. Po poti sva po tem hitro prišla v bližino jame, ki sva jo želela obiskati, ločilo naju je samo še okoli sto metrov ruševja. Ta del poti je bil posebej zanimiv, saj je bilo ruševje od nedavnega dežja precej moko in vsakič, ko si se dotaknil veje, si postal bolj moker. Do cilja sva tako prišla popolnoma premočena in se je bilo dobro preobleči v suho jamarsko obleko.

Jama je bila veliko večja kot pri zadnjem obisku Garmina, tako sva se spustila v vhodno brezno, v katerem je bil še sneg. Nadaljevanje jame je bilo subhorizontalno in pokrito z ledom, tako tla kot stene rova. Pri opremljanju sem želel pritrdišče narediti zraven obstoječega svetrovca in kmalu ugotovil, da je bil ta verjetno zavrtan, ko je bilo v jami več snega in ledu. Posledično sem porabili veliko energije, da sem uspel jama opremiti. Jama se je nadaljevala v brezno, na dnu katerega je bilo malo snega, končalo pa se je s podorom. Možno nadaljevanje pa je pod

snegom, ki ga je še nekaj ostalo na eni strani brezna tik pod vhodom. Merjenje sva končala v mraku. Po tem pa je sledil še prehod preko še vedno mokrega ruševja, zaradi katerega sva bila spet popolnoma mokra.

30. december 2021 do 2. januar 2022

Sistem Pokljuškega grebena

Vzporedno z novoletno akcijo na Poljani so pod Viševnikom potekale raziskave v Sistemu Pokljuškega grebena. Z Garminom sva na tej akciji opravila prvenstveno prečenje do bivaka skozi najvišji vhod v sistem, ki nosi ime Romeo. V jama sva vstopila v četrtek, že 50 metrov pod vhodom naju je čakala ljubezenska ožina z vso svojo neskončnostjo. Za premagovanje ožine s predimenzioniranimi transportkami nama ni preostalo druge, kot da jih je en vlekel spredaj, drug pa potiskal od zadaj. Nepozabni spomini. Na poti proti bivaku sva spotoma preplezala novih deset metrov v delih imenovanih, Razpreglednica, več ni šlo, ker je zmanjkalo vrvi. Naslednji dan sva plezala v pritočnem meandru Via Voje, ki se je po dobrih 30 metrih končal v mokrem in nestabilnem podoru. Poiskala sva alternativni prehod nad podor, ki se odpira vertikalno nad petkovim izhodiščem za plezanje. Ker s seboj nisva imela dovolj vrvi, sva popoldne šla iskat viške po jami. Zaradi dolgega dne sva novo leto praznovala v spalkah dve uri pred površjem, po Moskovskem času. V soboto je sledil nov plezalni dan v pritočnem meandru Via Voje. Polico z nadaljevanjem sva dosegla proti večeru, tako sva imela ravno dovolj časa za hiter ogled nove velike podorne dvorane. Nadaljevanje iz dvorane se skriva za 10-metrsko visoko pritočno stopnjo, vsi novi deli jame gredo

v smeri JZ–SZ. Skupno sva na akciji izmerila 65 metrov novih rogov, okoli sto metrov na novo odkritih delov pa pustila za naslednjo akcijo. V nedeljo sva po ponovni vojni z ljubezensko ožino še ravno ulovila zadnje sončne žarke iznad Viševnika.

5.–8. februar 2022

Sistem Pokljuškega grebena

Naslednja večdnevna akcija v Sistemu pokljuškega grebena je potekala za Prešernov praznik. Ekipa standardna, bivak topel, hrane dovolj. Na tej akciji sva izmerila okoli 130 metrov novih delov v pritočnem meandru v Via Voje ter splezala novih 20 metrov v končnem kaminu. Raziskovala sva tudi v Romeu, s pomočjo prečke sva v Nevihtniku našla fosilni meander, ki se je povezal z Blatnikovim breznom. Nekje na sredini fosilnega meandra pa sva našla tudi novo brezno, v katerem nama je zmanjkalo vrvi. Po tej akciji tudi Survex priznava, da je Sistem pokljuškega grebena daljši od desetih kilometrov.

6. marec 2022

Jama ukajočega jelena

Kljub zasneženi Pokljuki sva z Garminom odšla že zgodaj proti jami. V dolini še ni bilo snega in je izgledalo, da bo pot enostavna. Bližje ko sva prišla cilju, več je bilo snega. Pri odcepu z asfaltne ceste na makadam se je začel zanimivejši del poti z avtom. Makadam je bil sicer splu-

žen, a rahlo poledenel. Kljub temu sva uspela priti nekaj kilometrov po cesti do spluženega umikališča, kjer sva parkirala. Pot sva po spluženem makadamu nadaljevala. Ta je bil mestoma precej zaledenel in pokrit s svežim snegom, mestoma pa že skoraj kopen. Kmalu sva prišla do konca splužene poti, kjer sva nadaljevala v cel sneg s krpljami. Sneg je bil puhast in kmalu sva prišla do vhoda v jamo, ki je bil odprt. S seboj sva imela tudi lopate za primer, da bi bila prva ožina zasuta s snegom, na srečo je bila prehodna. V vhodnih delih jame se je pojavilo veliko ledenega okrasja. Nekatere ledene sveče so bile res ogromne, drugod pa se je lepo videlo, kako voda pronica v jamo skozi razpoke pri tleh. Počasi sva se spustila do brezna, kjer sva nazadnje obstala. S svetrovcem sva naredila pritrdišče in se spustila v nadaljevanje. To pa se je žal zaključilo s podorom, drugega odprtega nadaljeva-

nja pa nisva našla. Tako je Garmin začel meriti jamo, jaz pa kopati podor. Uspel sem izkopati toliko, da sta bila prepah in razširitev kar opazna, vendar pa kamen na koncu pada samo dober meter. Kopa- nje bova nadaljevala v toplejšem obdobju, ko pričakujeva, da se bo prepah v jami obrnil.

Vrnitev proti avtu je bila veliko hitrejša, vmes pa sem preizkusil še, kako se nahrbtnik spusti po pobočju brez lastnika. Med tem sem upal, da ne zadane nobenega drevesa. Nahrbtnik je prišel do avta v enem kosu, izognil pa se je tudi vsem oviram na bregu. |

